

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: V. B.**, nar. „X“, státního příslušníka Ukrajiny, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Markétou Hrubešovou, advokátkou se sídlem Ústí nad Labem, Dobětická 2333/10, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2015, č. j. MV-165060-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím své právní zástupkyně žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2015, č. j. MV-165060-3/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 11. 2014, č. j. OAM-31230-13/DP-2014 (pozn. soudu - *žalovaný nesprávně v napadeném rozhodnutí uvedl č. j. OAM-31230-10/DP-2014*), kterým byla dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) za použití ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky, a to z důvodu, že žalobce přestal dle ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců splňovat podmínku trestní záchovalosti, neboť byl odsouzen za trestný čin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).

V podané žalobě žalobce předně poukázal na to, že spáchal nedbalostní trestný čin, nikoli úmyslný a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody. S názorem žalovaného, že pro posouzení je zcela bezpředmětné, zda se jednalo o úmyslný, nebo nedbalostní trestný čin, nesouhlasil a zdůraznil, že nedbalostní trestný čin, za který byl odsouzen, byl za celou dobu jeho dlouhodobého pobytu jediným pochybením.

Žalobce dále namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud při posuzování trestní zachovalosti nezohlednil „závažnost nebo druh protiprávního jednání“.

Ke způsobu hodnocení skutečností týkajících se jeho soukromého rodinného života žalobce namítl, že takové hodnocení bylo ze strany žalovaného nedostatečné a pouze formální, neboť se danými skutečnostmi skutečně nezabýval. V souvislosti s tím pak žalobce poukázal na to, že na území České republiky pobývá od roku 2007, na svém podnikání je ekonomicky závislý, za dobu svého pobytu v České republice si zde vytvořil jediné životní zázemí, včetně osobních a pracovních vztahů. Uvedl, že v případě nevyhovění jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu by za trestný čin byl v konečném důsledku potrestán dvakrát, přičemž „druhý trest“ v podobě opuštění území České republiky považuje za nepochybně mnohem přísnější, než podmíněný trest uložený v trestním řízení. Žalobce zopakoval názor, že správní orgán měl zodpovědněji, nikoli pouze formálně, zohlednit skutečnou ojedinělost jeho pochybení v podobě trestného činu, za nějž byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, a okolnosti týkající se dopadů zamítnutí jeho žádosti do soukromého života. Rozhodnutí správního orgánu žalobce považoval za nepřiměřené a z toho důvodu nezákonné, neboť došlo k přímému porušení resp. zkrácení jeho práv s přímým dopadem na zákonnost správních rozhodnutí.

S ohledem na uvedené skutečnosti proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a vrátil věc žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že dle jeho názoru správní orgán I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav, shromáždil důkazní prostředky a provedl jimi dokazování v míře dostatečné pro to, aby o rozhodnutí ve věci nevznikaly důvodné pochybnosti. Pokud cizinec, jemuž byl povolen dlouhodobý pobyt, spáchal nedbalostní trestný čin, je nutné postupovat podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života s tím, že se dopustil pouze nedbalostního trestného činu a byl za svůj čin „potrestán“ dvakrát.

Ohledně námítky neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu do rodinného života žalobce, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když v průběhu řízení nebylo zjištěno, že by žalobce na území České republiky měl rodinné příslušníky, a nebyly zjištěny ani jiné skutečnosti nasvědčující nepřiměřenosti dopadů do jeho soukromého života. Rovněž dle názoru žalovaného není možné odhlédnout od skutečnosti, že žalobce se dopustil přečinu, který v rámci nedbalostních trestných činů patří k nejzávažnějším, neboť směřuje proti životu a zdraví. V souvislosti s tím pak žalovaný rovněž zmiňuje, že žalobce bude moci znovu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu v České republice, pokud bude příslušným soudem vysloveno, že se ve zkušební době osvědčil.

Dle názoru žalovaného bylo dostatečným způsobem prokázáno, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu ust. § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by napadené rozhodnutí činila nepřiměřeným, a nejedná se o porušení zásady *ne bis in idem*. V této souvislosti pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 159/2014-25 ze dne 11. 12. 2014. Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný s tímto postupem nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 16. 7. 2014 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, ve které mimo jiné uvedl, že je svobodný a bezdětný. V souvislosti s podanou žádostí si správní orgán I. stupně vyžádal výpis z evidence Rejstříků trestů fyzických osob, na základě kterého zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Chomutově ze dne 3. 2. 2014, č. j. 5 T 14/2014-134, který nabyt právní moci dne 4. 3. 2014, odsouzen za přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře osmi měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků, tedy do 4. 3. 2016. Uvedeného přečinu se žalobce dopustil dne 2. 5. 2013 v katastru obce Kadaň jako řidič motorového vozidla tím, že způsobil dopravní nehodu, při které došlo ke zranění spolujezdce druhého vozidla. Dne 20. 10. 2014 byl žalobce vyrozuměn prvostupňovým orgánem o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Svého práva ve stanovené lhůtě využil.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1. 11. 2014, č.j. OAM-31230-13/DP-2014, byla žalobci dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) za použití ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta s odůvodněním, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. V odůvodnění rozhodnutí se prvoinstanční orgán zabýval otázkou jeho přiměřenosti s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a učinil závěr, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti nepřiměřené není. Správní orgán I. stupně nezjistil, že by žalobce měl na území České republiky vybudované významné majetkové vazby, neboť

doposud bydlel výhradně v podnájmu, není majitelem prostor, kde má místo podnikání, samotný výsledek podnikatelských aktivit není až tak značný. Rovněž nebylo zjištěno, že by jeho vztah k zemi původu byl významně narušen, když udržuje styk s rodinnými příslušníky tam doposud žijícími, žalobce je svobodný a bezdětný.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil shodné námitky jako v žalobě. O něm rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno shora. V odůvodnění s odkazem na příslušná paragrafová znění zákona o pobytu cizinců konstatoval, že posouzení trestní zachovalosti provádí správní orgány i v rámci řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, nikoliv jen v prvotním řízení o udělení pobytového oprávnění. Co se týče hodnocení závažnosti spáchaného trestného činu, ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není rozdíl mezi tím, zda byl spáchán úmyslný nebo nedbalostní trestný čin. Pokud pak jde o posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaný nezjistil žádné relevantní, dostatečně závažné důvody, pro které by byly jeho účinky pro žalobce nepřiměřené.

Dle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně ust. § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.

Dle ust. § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně ust. § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47.

Dle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza ve smyslu ust. § 37 zákona.

Dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) téhož zruší ministerstvo platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Dle ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle ust. § 33 odst. 3, cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu ust. § 174.

Dle ust. § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se pro účely tohoto zákona považuje za trestně zachovalého cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, a v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.

Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Předně se tedy soud zabýval námitkou žalobce ohledně chybného posouzení trestní zachovalosti spočívající v tom, že správní orgán nesprávně aplikoval ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. V právě přezkoumávané věci byla předmětem řízení u správního orgánu I. stupně žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jak vyplývá z citované právní úpravy, v takovém případě se na danou věc mimo jiné vztahují některá ustanovení týkající se víz k pobytu nad 90 dnů, zejména ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. To s odkazem na ust. § 37 zákona o pobytu cizinců stanoví, že vízum (resp. zde povolení) k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, pokud existují důvody, pro něž je možné zahájit řízení o jeho zrušení. Ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona pak konkretizuje, že platnost víza (povolení) k dlouhodobému pobytu se zruší, jestliže cizinec přestane splňovat některou z podmínek nutných pro jeho udělení. Potud není ohledně výkladu procesního postupu v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mezi účastníky sporu. Žalobce však namítá, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, když nezohlednil druh a závažnost protiprávního jednání žalobce.

Proto soud v souladu s argumentací žalovaného konstatuje, že charakter přečinu spáchaného žalobcem nelze nikterak zlehčovat, protože ač se jedná o nedbalostní trestný čin, došlo při něm nejen ke škodě na majetku, ale zejména k újmě na zdraví jiné osoby, než osoby žalobce. O závažnosti takového jednání ostatně svědčí i fakt, že žalobce byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na poměrně delší zkušební dobu, a to dvou let, po kterou bude sledován jeho způsob vedení života, aby prokázal polepšení.

Dle názoru soudu je na místě připomenout, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. je v řízení před soudem přezkoumáván skutkový stav, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí. V době podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti v důsledku pravomocného odsouzení za trestný čin. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že pokud byl uznán vinným trestným činem a odsouzen, byť se jedná o odsouzení podmíněné a za nedbalostní trestný čin, pak nesplňuje podmínku zachovalosti ve smyslu ust. § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Námitky žalobce, že nebylo přihlédnuto k závažnosti nebo druhu protiprávního jednání, jehož se dopustil, v tomto smyslu tedy shledal soud jako liché.

Dále soud hodnotil důvodnost námítky žalobce, dle které žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně, v přezkoumávaných rozhodnutích nezohlednili délku jeho pobytu na území České republiky, povahu navázaných osobních vztahů a ekonomické poměry.

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí, dotčené správní orgány se posouzením přiměřenosti jeho dopadů zabývaly. Žalovanému by bylo možné vytknout poměrnou stručnost, s jakou se s touto otázkou vypořádal, když v zásadě odkázal na řádné odůvodnění výroku rozhodnutí a v něm uvedené úvahy správního orgánu I. stupně s tím, že tento orgán nezjistil dostatečně závažné důvody, na jejichž základě by bylo možné konstatovat, že dopady do soukromého a rodinného života žalobce budou nepřiměřené. Nicméně prvoinstanční orgán kritéria stanovená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména rodinné a majetkové vazby žalobce v České republice, ekonomickou stránku jeho podnikání, vztah k zemi jeho původu a jeho případné narušení, jakož i míru společenské nebezpečnosti trestněprávního jednání, hodnotil podrobněji. Protože nelze odhlédnout

od skutečnosti, že správní řízení v prvním i druhém stupni tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, které je dostupné na www.nssoud.cz), lze konstatovat, že uvedený nedostatek vytýkaný žalovanému nezpůsobuje nepřezkoumatelnost, nesprávnost či nicotnost napadeného rozhodnutí, když důvody a právní úvahy správního orgánu I. stupně týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí jsou dostatečné.

Na tomto místě pak soud považuje za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 109/2013-34 ze dne 26. 2. 2014, který je dostupný na www.nssoud.cz: „*Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán [ale] nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamena, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělil žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.*“

V dané věci žalobce žádné další relevantní skutečnosti týkající se důvodů, pro něž by bylo možné dotčené rozhodnutí posuzovat ve vztahu k přiměřenosti dopadů jeho účinků, neuvedl a tyto nevyplývaly ani ze správním orgánem zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně vycházel z informací, na jejichž základě pak přiměřenost dopadů rozhodnutí v konečném důsledku, ve vztahu k povaze trestního jednání žalobce, zhodnotil dostatečným způsobem.

Posuzované řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je řízením zahajovaným na žádost, nikoliv z moci úřední. Zodpovědnost za prokázání relevantních skutečností tak v daném případě ležela na žalobci, kterému nic nebránilo již v žádosti sdělit rozhodné informace, jež by byly schopné rozhodnutí správního orgánu I. stupně zvrátit – ostatně stejně tak to mohl učinit i v kterékoliv jiné části řízení před správním orgánem I. stupně.

Soud proto uzavírá, že žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že správní orgán I. stupně i žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a došlo k přímému porušení resp. zkrácení jeho práv s přímým dopadem na zákonnost správních rozhodnutí. Správní orgán přihlédl k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Námitku žalobce, že byl zkrácen na svých právech, soud neshledal důvodnou. Žalobce nebyl postupem správních orgánů nijak na svých právech zkrácen, nebylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a důvody, které k neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vedly, jsou přiměřené důsledkům tohoto rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová